

Дошло је такво време да морамо да се чудимо, изненађујемо и захваљујемо када се испостави да институције раде свој посао. Генерално, па тако и ова институција посланичких питања, то јест, када одговарају нека министарства којима се обраћамо и када ти одговори буду више или мање информативни. То треба истаћи и похвалити, с тим што би то требало да буде редовна пракса и нормална ствар, а не неки изузетак о којем се треба овде посебно говорити и истицати га.

Било како било, дакле, ја сам пре неколико дана добио одговор на моје претходно посланичко питање од Министарства трговине, туризма и телекомуникација у којем се каже да је холдинг компанија „Крушик“ Ваљево, дана 23. марта 2018. године поднела овом министарству захтев, односно тражила дозволу за извоз наоружања и војне опреме од 32.000 минобацачких мина калибра 120мм у Републику Јерменију.

Ако постоји школски пример домаћинског понашања и мађехинског односа државе и државних институција према својој фирми, државној фирми, државном холдингу, то јест Крушику, онда је то ово што сам управо сада навео

Министарство каже да је „отпочело процедуру по том захтеву да прикупи потребна одобрења од четири надлежне институције“, и обавештава ме да с обзиром да „нису добијене све потребне сагласности“ нису могли да издају дозволу, односно одобрење за реализацију поменутог посла холдинг компанији „Крушик“ Ваљево.

Дакле, дозвола није издата из разлога „неиспуњавања прописане процедуре“. А прописана процедура у овом случају подразумева позитивно мишљење, кажем, четири надлежне институције, односно три министарства и БИЕ.

Уз захвалност на овом одговору, који показује основаност оних натписа и сумњи и ствари које су у међувремену изношене, а које смо могли чути у јавности, ја понављам питање, односно тражим допуну питања упућеног Министарству трговине, али га посебно адресирам, наглашавам, и Министарству одбране, Министарству спољних послова, Министарству унутрашњих послова и БИ

А, желећи да чујем

, било од Министарства трговине, било од ових институција, да ли су оне и са којим образложењем ускратиле дозволу за извоз ових мина холдингу „Крушик“ Ваљево 2018. године. А парадокс је, мада је то посебна тема и посебно питање, да је свега пар месеци касније слична, готово идентична дозвола издата приватном посреднику. Приватном посреднику који је купио те исте мине али за, наравно, мање паре од „Крушика“

– и онда их продао, односно препродао Јерменији.

Дакле, ако постоји школски пример домаћинског понашања и мађехинског односа државе и државних институција према својој фирми, државној фирми, државном холдингу, то јест Крушику, онда је то ово што сам управо сада навео.

Стога, без обзира што се ту разне приче могу плести у вези са тим, ја тражим врло конкретан и јасан одговор на ово врло конкретно питање. Па ћемо онда ићи даље.

Отишло је већ три и више минута, али не могу да макар не поменем и да не адресујем на председника Републике, председника Владе и Министарство спољних послова моје друго питање које се тиче овог, наводног, извиканог „мини Шенгена“ и споразума који су ту склопљени, потписани-непотписани (са Северном Македонијом и Албанијом). Оно што мене занима јесте – шта је ту, заправо, потписано?

Очекујем коментар Министарства спољних послова на овај недипломатски гест Едија Рама, а од ових других институција (председника и премијера) шта је то конкретно потписано у октобру у Новом Саду – и шта се спрема у Драчу?

Да ли је реч само о унапређивању процедуре и убрзавању процедуре на граничним прелазима, што је онда више-мање у реду и пожељно – али то онда нема потребе ни смисла да се диже на овај ниво на какав је читава прича дигнута са такозваним „малим Шенгеном“. Ако је
, пак

, реч о нечем вишем, како то да онда, не само ова скупштина, не само народни посланици, него и српска јавност – заправо
, о томе не зна
ју ништа? Очекујем да председник, односно премијер дођу овде у скупштину и да нам кажу ако је реч о нечем вишем. И
, с тим у вези, за Министарство спољних послова само, завршавам, желим коментар изјаве и речи кој
е је том приликом у Охриду
□ изговорио Еди Рама, дакле, премијер Албаније
, ст
ојећи поред Александра Вучића
– да „Србија треба да призна Косово“
“,
да „треба да се укину границе...“,
те да он „не говори о великој Албанији, него говори брисању граница између Албаније и Косова“
. Питам се шта би било да
, на пример, председник Србије
, ст
ој
ећи поред Раме и
ли са европским званичницима
, каже да „он подржава и да се залаже за брисање границе између Србије и Републике Српске“?

Дакле, очекујем коментар Министарства спољних послова на овај недипломатски гест Едија Раме, а од ових других институција (председника и премијера) шта је то конкретно потписано у октобру у Новом Саду – и шта се спрема у Драчу?

Хвала.

(Народна скупштина, Београд, 12. 11. 2019.)

(НСПМ)